

Cartea lui Daniel - Numărul o sută șaiszeci și unu

Rolul Romei în stabilirea viziunii profeției biblice: o examinare amănunțită a capitolului al unsprezecelea din Daniel

Jeff Pippenger

2024-03-27

Vedenia din capitolul al unsprezecelea al lui Daniel este principalul punct de referință pentru toate vedeniile profeției biblice, iar vedenia din capitolul al unsprezecelea este stabilită prin simbolul Romei.

Și în acele vremuri mulți se vor ridica împotriva împăratului de la miazăzi; de asemenea, tâlhari din poporul tău se vor înălța ca să împlinească vedenia; dar vor cădea. Daniel 11:14.

Jones tratează versetul anterior după cum urmează:

Când amoriții și-au umplut măsura fărădelegii, locul lor a fost dat lui Israel, poporul lui Dumnezeu. Când Israel, urmând calea păgânilor, a umplut, de asemenea, paharul fărădelegii, Dumnezeu a ridicat împărăția Babilonului și a luat totul. Când Babilonul și-a umplut paharul fărădelegii, stăpânirea a trecut la Persia. Iar când îngerul a fost respins de răutatea perșilor, atunci vine căpetenia Greciei și o spulberă.

Și până când avea să dăinuiască puterea Greciei? Când avea să fie frântă? „Când nelegiuții vor fi ajuns la culme.” Acea națiune dăinuie până când își umple măsura nelegiuirii, iar apoi puterea este transferată unei alte împărății. Puterea aceea căreia i-a fost transferată era cea romană, după cum învățăm din Daniel 11:14. „Și în vremurile acelea se vor ridica mulți împotriva împăratului de la miazăzi; de asemenea, jefuitorii poporului tău se vor înălța ca să statornicească vedenia; dar vor cădea.” Această națiune este indicată ca o națiune de jefuitori - fiii jefuitorilor, după cum spune nota marginală a textului.

Acestora li se dă acum împărăția, iar pentru ce? — „Copiii tâlharilor se vor înălța ca să întărească vedenia.” Când această națiune apare pe scenă, atunci își face intrarea ceea ce întărește vedenia, ceea ce este un mare obiect al vedeniei, reperul principal pe linia vedeniei pe care Dumnezeu a dat-o prin profeți pentru toate timpurile. A. T. Jones, Anul Columbian și semnificația celor patru secole, 6.

Jones afirmă că, atunci când puterea romană „intră în scenă, atunci își face intrarea ceea ce stabilește” ... „linia viziunii pe care Dumnezeu a dat-o prin profeți pentru toate veacurile.” În istoria millerită, protestanții susțineau, așa cum face acum adventismul laodicean, că tâlharii poporului tău îl reprezintă pe Antioh Epifanes, un rege seleucid care a domnit între 175 și 164 î.Hr. El a fost membru al dinastiei seleucide, care a constituit unul dintre statele succesoare grecești ieșite din destrămarea imperiului lui Alexandru cel Mare. Dezacordul asupra acestei chestiuni a fost atât de specific în istoria millerită, încât identificarea lui Antioh Epifanes este reprezentată pe diagrama pionieră din 1843.

Referirea la Antiohus din diagramă reprezintă singura referire la ceva ce nu se găsește în Cuvântul profetic al lui Dumnezeu. Ea se află acolo pentru a respinge învățăturile false ale protestanților din acea perioadă, care sunt acum învățătura falsă a adventismului laodicean. Dacă William Miller a înțeles adâncimea importanței faptului că Roma este puterea pământească ce stabilește „linia de viziune pe care Dumnezeu a dat-o prin profeți pentru toate timpurile”, este îndoielnic, dar a fost destul de clar pentru a apăra în mod temeinic faptul că Roma stabilește viziunea.

Unde nu este nicio vedenie, poporul piere; dar fericit este cel ce păzește legea. Proverbe 28:14.

Solomon a consemnat că acolo unde nu este vedenie, poporul piere, iar cuvântul ebraic „vedenie” din versetul paisprezece este același cu cel din proverbul lui Solomon. Vedenia este o chestiune de viață și de moarte, iar „vedenia” este stabilită prin simbolul Romei. Cuvântul „vedenie” din versetul paisprezece este același cu cel pentru vedenie din Habacuc, capitolul doi.

Voi sta la straja mea, mă voi așeza pe turn și voi veghea să văd ce-mi va spune și ce voi răspunde când voi fi muștrat. Și Domnul mi-a răspuns și a zis: Scrie vedenia și fă-o lămurită pe tăblițe, ca să alerge cel ce o citește. Căci vedenia este încă pentru un timp hotărât, dar la sfârșit va vorbi și nu va minți; chiar dacă întârzie, așteapt-o, căci va veni negreșit, nu va zăbovi. Habacuc 2:1-3.

Cuvântul „reproved” din versetul întâi înseamnă „a fi combătut”. William Miller a fost străjerul așezat pe turn în istoria mișcării primului și celui de-al doilea înger, iar când, în simbolism profetic, a întrebat ce ar trebui să răspundă în dezbateră legată de istoria sa, i s-a spus să scrie vedenia, care este stabilită prin simbolul Romei. În acord cu acest fapt, când milleriții au întocmit diagrama pionieră din 1843, în împlinirea acestor trei versete din Habacuc, au făcut trimitere la chiar miezul controverselor în care erau angajați. Fără îndoială, ei nu au înțeles că trimiterea lor la argumentul nebunesc potrivit căruia Antioh Epifanes era puterea care a stabilit vedenia reprezintă dezbateră din capitolul doi al lui Habacuc, dar Sora White a spus că acea diagramă a fost „îndrumată de mâna Domnului și nu trebuia modificată”, așadar trimiterea la dezbateră de pe diagramă era din mâna lui Dumnezeu.

Milleriții au ajuns să înțeleagă în mod corect că prima dezamăgire, din 19 aprilie 1844, a inițiat timpul de întârziere, la care se face referire atât în Habacuc, cât și în parabola celor zece fecioare din Matei. Ei au ajuns, de asemenea, să înțeleagă că aceste două profeții erau legate în mod direct de capitolul doisprezece din Ezechiel, unde Ezechiel identifică o perioadă de timp în care împlinirea fiecărei vedenii va avea loc. Cuvântul „vedenie” este același cuvânt ebraic pe care îl avem acum în vedere. De aceea Jones are dreptate când afirmă: „Când” Roma „intră în scenă, atunci intervine ceea ce întemeiază vedenia, ceea ce constituie un mare obiect al vedeniei, principalul reper de seamă în linia vedeniei pe care Dumnezeu a dat-o prin profeți pentru toate timpurile.” Roma întemeiază întreaga vedenie a Cuvântului profetic al lui Dumnezeu și, mai precis, Roma este aceea pe care este clădită întreaga structură a capitolului unsprezece.

Când sora White face referire la împlinirea finală a capitolului unsprezece din Daniel și afirmă că „o mare parte din istoria care a avut loc în împlinirea acestei profeții se va repeta”, ea arată că istoriile din capitolul unsprezece care fuseseră deja împlinite prefigurau versetele finale ale

capitolului unsprezece din Daniel. Subiectul versetelor finale ale capitolului unsprezece este împăratul de la miazănoapte, care acolo reprezintă Roma modernă. Prin urmare, istoriile din capitolul unsprezece din Daniel, care se repetă, sunt istorii care reprezintă Roma.

În ultimele șase versete ale capitolului unsprezece, Roma modernă (împăratul de la miazănoapte) cucerește trei puteri geografice. În versetul patruzeci, el cucerește pe împăratul de la miazăzi (fosta Uniune Sovietică, în 1989), Țara cea Glorioasă (Statele Unite, la apropiata lege duminicală) și Egiptul (întreaga lume, reprezentată de Organizația Națiunilor Unite). În Daniel, capitolul unsprezece, Roma păgână este reprezentată ca cucerind trei puteri geografice în vederea cuceririi lumii cunoscute pe atunci, iar apoi Roma papală este reprezentată ca cucerind trei puteri geografice în vederea cuceririi pământului.

Roma păgână este menționată pentru prima dată în capitol, în versetul paisprezece, pentru a fi identificată drept simbolul care întărește viziunea, însă ascensiunea ei la putere nu este tratată decât în versetul șaisprezece. Împărăția lui Alexandru cel Mare a fost împărțită în patru părți, în împlinirea Cuvântului profetic al lui Dumnezeu, dar acele patru părți s-au consolidat curând în doi antagoniști principali, care sunt identificați în narațiunea profetică ce continuă până la încheierea capitolului fie ca împăratul de la miazăzi, fie ca împăratul de la miazănoapte. În versetul paisprezece, puterea în ascensiune a Romei este menționată ca puterea care avea să întărească viziunea, însă subiectele care sunt tratate sunt luptele dintre rămășițele împărăției lui Alexandru, așa cum sunt ele reprezentate de împărății de la miazănoapte și de la miazăzi.

În versetul cincisprezece, cei doi regi sunt încă angajați în lupta lor, iar regele din nord iese biruitor. Dar în versetul șaisprezece sosește Roma, iar versetul spune: „Iar cel ce vine împotriva lui”, însemnând că atunci când Roma vine împotriva regelui din nord, care tocmai îl biruise pe regele din sud, regele din nord nu va putea să-i stea împotriva Romei. Roma biruie, iar în versetul șaisprezece Roma urma, de asemenea, să stea în țara cea slăvită a lui Iuda. În versetul șaptesprezece, Roma își va îndrepta fața să intre cu tăria întregii sale împărății. El l-a luat pe regele din nord, care nu a putut să-i stea împotriva; apoi a luat Iuda, apoi a intrat în Egipt.

Și în acele vremuri mulți se vor ridica împotriva împăratului de la miazăzi; ba chiar jefuitorii poporului tău se vor înălța ca să împlinescă vedenia, dar vor cădea. Atunci va veni împăratul de la miazănoapte, va ridica întărituri de asediu și va lua cele mai întărite cetăți; iar oștirile de la miazăzi nu vor putea sta împotriva, nici oastea lui aleasă, nici nu va fi vreo putere care să stea împotriva. Dar cel ce vine împotriva lui va face după voia sa și nimeni nu i se va putea împotrivi; și va sta în țara cea slăvită, care prin mâna lui va fi mistuită. Își va îndrepta de asemenea fața ca să intre cu tăria întregii lui împărății, și cei dreپți împreună cu el; așa va face: și îi va da fiica femeilor, spre a o corupe; dar ea nu va sta de partea lui, nici nu va fi pentru el. Daniel 11:14-17.

Cucerirea ilustrată în aceste versete este o împlinire a capitolului al optulea din Daniel.

Și dintr-una dintre ele a ieșit un corn mic, care s-a mărit peste măsură spre miazăzi, spre răsărit și spre țara cea plăcută. Daniel 8:9.

Cornul cel mic din versetul al nouălea este Roma păgână, iar versetul al nouălea indică, în acord cu versetele paisprezece până la șaptesprezece din capitolul unsprezece, că Roma păgână avea să cucerească trei entități geografice pe măsură ce prelua controlul asupra lumii. Aceste entități erau miazăziul (Egiptul), răsăritul (Siria, împăratul de la miazănoapte) și Țara cea plăcută (Iuda). Istoria din versetele șaisprezece și șaptesprezece tipifică cucerirea istorică, în trei etape, a Romei moderne din versetele patruzeci până la patruzeci și trei, căci, după cum a afirmat Sora White: „O mare parte din istoria care a avut loc în împlinirea acestei profeții se va repeta.”

„Deși Egiptul nu a putut sta înaintea lui Antiohus, împăratul de la miazănoapte, Antiohus n-a putut sta înaintea romanilor, care acum veneau împotriva lui. Nicio împărăție nu mai era în stare să se împotrivescă acestei puteri în ascensiune. Siria a fost cucerită și adăugată Imperiului Roman, când Pompei, în anul 65 î.Hr., l-a lipsit pe Antiohus Asiaticus de posesiunile sale și a redus Siria la rangul de provincie romană.”

„Aceeși putere urma, de asemenea, să stea în Țara Sfântă și s-o mistuie. Roma a ajuns să fie legată de poporul lui Dumnezeu, iudeii, prin alianță, în anul 162 î.Hr., dată de la care ocupă un loc de seamă în calendarul profetic. Totuși, ea nu a dobândit jurisdicție asupra Iudeii prin cucerire efectivă decât în anul 63 î.Hr.; și aceasta în felul următor.

La întoarcerea lui Pompei din expediția împotriva lui Mitridate, regele Pontului, doi pretendenți, Hircan și Aristobul, se luptau pentru coroana Iudeei. Cauza lor a fost adusă înaintea lui Pompei, care a înțeles curând nedreptatea pretențiilor lui Aristobul, dar a dorit să amâne hotărârea în această privință până după expediția sa mult dorită în Arabia, promițând că va reveni atunci și le va rândui treburile precum i se va părea drept și convenit. Aristobul, pătrunzând adevăratele sentimente ale lui Pompei, s-a grăbit înapoi în Iudeea, și-a înarmat supușii și s-a pregătit pentru o apărare viguroasă, hotărât, cu orice preț, să păstreze coroana, pe care prevăzuse că va fi adjudecată altuia. Pompei l-a urmat îndeaproape pe fugăr. Pe măsură ce se apropia de Ierusalim, Aristobul, începând să se căiască de calea pe care apucase, i-a ieșit în întâmpinare și a căutat să ajungă la o învoială, promițând supunere deplină și sume mari de bani. Pompei, primind această ofertă, l-a trimis pe Gabinius, în fruntea unui detașament de soldați, să primească banii. Dar când acel locotenent-general a ajuns la Ierusalim, a găsit porțile închise în fața lui și i s-a spus de pe ziduri că cetatea nu va respecta învoiala.

Pompei, nevrând să lase nepedepsită o asemenea înșelăciune, l-a pus în lanțuri pe Aristobul, pe care îl reținuse la sine, și îndată a pornit împotriva Ierusalimului cu întreaga sa armată. Partizanii lui Aristobul erau pentru apărarea cetății; cei ai lui Hircan, pentru deschiderea porților. Aceștia din urmă, fiind majoritari și impunându-se, i-au dat lui Pompei intrare liberă în cetate. Drept care adepții lui Aristobul s-au retras pe muntele templului, la fel de hotărâți să apere acel loc pe cât era Pompei de hotărât să-l supună. La capătul a trei luni s-a făcut în zid o breșă îndeajuns de mare pentru un asalt, iar locul a fost cucerit la tăișul sabiei. În măcelul cumplit care a urmat, douăsprezece mii de persoane au fost ucise. A fost o priveriște mișcătoare, observă istoricul, să-i vezi pe preoți, angajați atunci în slujba divină, urmându-și cu mână liniștită și hotărâre statornică lucrarea lor obișnuită, părând neconștienți de tumultul sălbatic, deși pretutindeni în jurul lor prietenii lor erau dați măcelului și, adesea, chiar sângele lor se amesteca cu sângele jertfelor lor.

După ce a pus capăt războiului, Pompei a dărâmat zidurile Ierusalimului, a trecut mai multe cetăți de sub jurisdicția Iudeei sub aceea a Siriei și a impus iudeilor tribut. Astfel, pentru întâia oară, Ierusalimul a fost dat, prin cucerire, în mâinile acelei puteri care avea să țină 'țara cea slăvită' în strânsoarea sa de fier până când avea s-o mistuie cu desăvârșire.

'VERSETUL 17. El își va îndrepta de asemenea fața să intre cu tăria întregii sale împărății, și cei drepti împreună cu el; așa va face: și i-o va da pe fiica femeilor, spre a o corupe; dar ea nu va sta de partea lui, nici nu va fi pentru el.'

Episcopul Newton oferă o altă variantă de lectură pentru acest verset, care pare să exprime mai limpede sensul, după cum urmează: „El își va îndrepta de asemenea fața să pătrundă cu forța în întreaga împărăție.” Versetul 16 ne-a adus până la cucerirea Siriei și a Iudeei de către romani. Roma cucerise mai înainte Macedonia și Tracia. Egiptul era acum tot ceea ce mai rămăsese din „întreaga împărăție” a lui Alexandru; el nu fusese adus sub supunerea puterii romane, putere care își îndrepta acum fața să pătrundă cu forța în acea țară. Uriah Smith, Daniel și Apocalipsa, 258-260.

Am observat deja, de mai multe ori în aceste articole, cum versetele treizeci și treizeci și unu din Daniel unsprezece se aliniază cu versetele patruzeci și patruzeci și unu, iar istoria versetelor treizeci și treizeci și unu se aliniază, de asemenea, cu smulgerea a trei coarne.

Am luat seama la coarne și, iată, a ieșit dintre ele un alt corn mic, înaintea căruia trei dintre cele dintâi coarne au fost smulse din rădăcini; și iată, în acest corn erau ochi ca ochii unui om și o gură care rostea lucruri mari. ... Și despre cele zece coarne care erau în capul lui și despre celălalt care s-a ridicat, înaintea căruia au căzut trei; chiar despre cornul acela care avea ochi și o gură ce rostea lucruri foarte mari, a cărui înfățișare era mai semețată decât a celorlalte. Daniel 7:8, 20.

Așa cum, în Daniel, capitolul al optulea, versetul al nouălea, reprezintă cele trei zone geografice de cucerire care au așezat Roma păgână pe tron, tot astfel, smulgerea din rădăcini a coarnelor (reprezentând herulii, ostrogoții și vandalii) a reprezentat cele trei zone geografice de cucerire care au așezat Roma papală pe tron. Ambele aceste istorii se aliniază cu versetele patruzeci până la patruzeci și trei din Daniel, capitolul unsprezece, iar smulgerea din rădăcini a celor trei coarne se aliniază cu istoria din versetele treizeci și treizeci și unu.

'VERSETUL 8. Am privit la coarne și, iată, s-a ridicat dintre ele un alt corn mic, înaintea căruia trei dintre cele dintâi coarne au fost smulse din rădăcini; și, iată, în acest corn erau ochi ca ochii unui om și o gură care rostea lucruri mari.'

Daniel a luat aminte la coarne. S-au ivit între ele indicii ale unei mișcări stranii. Un corn mic (la început mic, dar apoi mai puternic decât celelalte) s-a ridicat între ele. Nu s-a mulțumit să-și afle liniștit un loc al său și să-l ocupe; trebuia să dea la o parte unele dintre celelalte și să le uzurpe locurile. Trei împărății au fost smulse dinaintea lui. Acest corn mic, după cum vom avea prilejul să observăm mai pe larg ulterior, a fost papalitatea. Cele trei coarne smulse dinaintea lui au fost Herulii, Ostrogoții și Vandalii. Iar motivul pentru care au fost smulse a fost acela că se împotriveau învățăturii și pretențiilor ierarhiei papale și, prin urmare,

supremației în Biserică a episcopului Romei.

Și „în acest corn erau ochi ca ochii unui om și o gură care vorbea lucruri mari”, ochii, o emblemă potrivită a iscusinței, pătrunderii, vicleniei și prevederii ierarhiei papale; iar gura care vorbea lucruri mari, un simbol potrivit al pretențiilor arogante ale episcopilor Romei. Uriah Smith, Daniel și Apocalipsa, 132-134.

Roma este cea care stabilește viziunea profetiei biblice și, în mod deosebit, viziunea din Daniel capitolul unsprezece. În acel capitol, mare parte din istoria profetică ce fusese împlinită înainte de mișcarea millerită urma să se repete în ultimele șase versete din Daniel unsprezece. Cucerirea a trei obstacole geografice care au așezat atât Roma păgână, cât și Roma papală pe tron este reprezentată în capitolul unsprezece, iar aceste două reprezentări preînchipuie timpul când Roma modernă este din nou așezată pe tron. Roma este cea care stabilește viziunea, iar Pavel identifică faptul că Roma papală este descoperită la vremea ei.

Nimeni să nu vă amăgească în niciun chip; căci ziua aceea nu va veni decât dacă mai întâi va veni apostazia și va fi descoperit omul fărădelegii, fiul pierzării; cel ce se împotrivesc și se înalță mai presus de tot ce se numește Dumnezeu sau este obiect al închinării, încât el, ca Dumnezeu, se așază în templul lui Dumnezeu, arătându-se pe sine ca fiind Dumnezeu. Nu vă aduceți aminte că, pe când eram încă la voi, vă spuneam aceste lucruri? Și acum știți ce-l reține, pentru ca el să fie descoperit la vremea sa. 2 Tesaloniceni 2:3-6.

Papalitatea a urcat pe tron ca a cincea împărăție a profetiei biblice în anul 538, iar mulți care au în vedere versetul șase ar presupune, fără îndoială, că Pavel intenționează să spună că „Papalitatea avea să fie descoperită în 538”. Aceasta poate fi corect, dar este, în cel mai bun caz, un adevăr secundar în raport cu ceea ce identifica Pavel. Pavel, ca toți profetii, vorbește mai mult despre zilele de pe urmă decât despre propria sa epocă. El se referea la modul în care papalitatea avea să fie descoperită în mod profetic, căci, ca profet, era în acord cu toți ceilalți profeti. Rând după rând, cei ce nu au vedenia pier, iar cei ce nu au vedenia nu o au pentru că nu știu ce anume stabilește vedenia. A ști că Roma stabilește vedenia este o chestiune de viață și de moarte. Pavel, în acord cu ceilalți profeti, identifică faptul că ceea ce o dezvăluie pe Roma papală, care este Roma zilelor de pe urmă, este „vremea lui”. „Timpul” profetic asociat cu Roma este cel care dezvăluie ce este și cine este Roma.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

Apostolul Pavel, în a doua sa epistolă către Tesaloniceni, a prevestit marea apostazie care avea să ducă la instaurarea puterii papale. El a declarat că ziua lui Hristos nu va veni „decât dacă mai întâi va veni lepădarea de credință și se va descoperi omul fărădelegii, fiul pierzării, care se împotrivesc și se înalță mai presus de tot ce se numește Dumnezeu sau este vrednic de închinare; așa încât el, ca Dumnezeu, se așază în templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu.” Și, mai mult, apostolul își avertizează frații că „taine fărădelegii a și început să lucreze.” 2 Tesaloniceni 2:3, 4, 7. Chiar de pe atunci el a văzut cum se strecurau în biserică erori care aveau să pregătească drumul pentru dezvoltarea papalității.

Puțin câte puțin, la început pe ascuns și în tăcere, iar apoi tot mai pe față, pe măsură ce își sporea puterea și câștiga stăpânire asupra minților oamenilor, «taina fărădelegii» își ducea înaintea lucrarea amăgitoare și hulitoare. Aproape pe nesimțite, obiceiurile păgânismului și-au făcut loc în biserica creștină. Duhul compromisului și al conformismului a fost, pentru o vreme, ținut în frâu de cumplitele persecuții pe care biserica le-a îndurat sub păgânism. Dar, pe măsură ce persecuția a încetat și creștinismul a pătruns în curțile și palatele regilor, ea a lepădat smerita simplitate a lui Hristos și a apostolilor Săi pentru fastul și trufia preoților și cârmuitorilor păgâni; iar în locul cerințelor lui Dumnezeu a înlocuit cerințele lui Dumnezeu cu teorii și tradiții omenești. Convertirea nominală a lui Constantin, la începutul secolului al patrulea, a stârnit mare bucurie; iar lumea, înveșmântată într-o formă de neprihănire, a pășit în biserică. Acum lucrarea stricăciunii a înaintat cu repeziciune. Păgânismul, părând a fi învins, a devenit biruitorul. Duhul lui a ajuns să stăpânească biserica. Doctrinile, ceremoniile și superstițiile lui au fost încorporate în credința și închinarea celor ce se declarau urmași ai lui Hristos.

„Acest compromis între păgânism și creștinism a avut ca rezultat formarea «omului fărădelegii», prevestit în profeție ca unul care se împotrivesc lui Dumnezeu și se înalță pe sine mai presus de Dumnezeu. Acel sistem gigantic de falsă religie este o capodoperă a puterii lui Satana - un monument al eforturilor sale de a se așeza pe tron pentru a governa pământul după voia sa.” Marea Controversă, 49, 50.